

1. Stud - ně ne - pře - vá - že - ná  
 k to - bě ú - pí du - še má,  
 všech bož - ských mi - lo - stí,  
 tvých žíz - níc slad - ko - stí.  
 Bo - že, Du - chu sva - tý,  
 jenžs po - sa - vad v da - rech svých  
 pře - dra - hých a roz - ko - šných  
 pře - hoj - ně bo - ha - tý.

2. Proto vroucně tě prosím, / můj posvětiteli, / víry pravé  
 v mém srdci / mocný pěstiteli, / rozmnožuj ji dále, / ať se již  
 nezmenšuje, / ale vždy rozhojňuje / ke tvé cti a chvále.

3. Při tom i má naděje / ať pevnou stálostí / před tebou se  
 vždy skvěje / bez vší pochybnosti, / bych neměl doufání /  
 v darech pomíjejících, / však věčně trvajících / a v tvém  
 smilování.

4. Vladaři můj výborný, / braň a posilň mne sám, / by libý  
 neb odporný / vítr sem ani tam / mnou nemoh viklati, /  
 nýbrž ať v každé době / důvěřuji se tobě, / rač mi pomáhati.

T: na motivy *Kyrie, fons bonitatis* Jan Amos Komenský,  
 Kancionál, 1659 / Evangelický zpěvník, 1979  
 m: *Madre non mi far monaca* / *Vetera nova carmina*  
 sacra, 1575 / Písňe duchovní evanjelistské, 1615